

HỒI 52

Khắc Định Trên Đồng Tuyết

Từ Tử Lăng và Trầm Lạc Nhạn đi song song với nhau ra khỏi thành. Từ Tử Lăng nhìn tiêu ký Khấu Trọng lưu lại thành môn, biết gã và Tố Tố đã rời khỏi an toàn, trong lòng vui vẻ, nhất thời định ý với Trầm Lạc Nhạn cũng giảm đi quá nửa. Gã và nàng im lặng cất bước, không lâu sau thì đã bỏ lại Huỳnh Dương thành phía sau một vùng tuyết trắng mênh mang.

Khi lên đỉnh một ngọn đồi nhỏ, Từ Tử Lăng thả bộ chậm lại rồi dừng hẳn, lấy từ trong người ra một cuốn sổ, dúm vào tay nàng mà không hề do dự. Trầm Lạc Nhạn mở ra xem thử, kiểm tra thấy không có gì giả trá mới cho vào trong bọc, khẽ thở dài than: “Nếu ta đoán không lầm thì Từ Thế Tích sẽ không vì lời hứa của ta mà bỏ qua cho người đâu. Vì vậy nếu không chắc chắn thoát khỏi sự truy tung của Trịnh Tông thì tuyệt đối không nên hội hợp với bọn Khấu Trọng và Tố Tố, bằng không thì khi ấy chính là lúc ba người táng mạng đó”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tại sao cô nương lại nói ra? Ta và Khấu Trọng sớm đã dự liệu quân Ngõa Cương các người sẽ lật lọng rồi, nhưng thật không ngờ là cô nương lại có ý bỏ qua cho chúng ta”.

Trầm Lạc Nhạn hơi đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Ta nợ các người nhiều như vậy, làm người tốt một lần cũng là chuyện nên mà. Có điều ta là người đã nghe danh Trịnh Tông mà không hề cảm thấy kinh dị hay sợ hãi, chắc hẳn là đã có người nhắc nhở từ trước, chẳng trách người lại tự tin đến vậy”.

Từ Tử Lăng thâm kinh hãi, biết trí tuệ của nữ nhân này không phải hạng tầm thường, càng nói nhiều, càng dễ bị nàng ta nắm hết thực hư.

Gã đang định nói không tiện lưu lại đây lâu thì Trầm Lạc Nhạn đã nhìn gã một cái đầy ẩn ý, nhẹ giọng nói: “Hậu hội hữu kỳ!”.

Từ Tử Lăng thâm nhủ ai hậu hội hữu kỳ với bà nương thối người, nhưng miệng vẫn ngậm chặt, không nói một lời, tung mình chạy xuống triền dốc. Vừa chạy vào khu rừng dưới chân dốc, quay đầu nhìn lại đã không thấy Trầm Lạc Nhạn đâu. Từ Tử Lăng liền chạy ngược lên chỗ vừa chia tay với Trầm Lạc Nhạn. Không lâu sau thì gã tìm thấy ám ký mà Khấu

Trọng lưu lại, đó là một cành cây nhỏ chỉ về hướng gã đào tẩu, bên cạnh lại có bảy hòn đá nhỏ, biểu thị sẽ gặp nhau ở nơi cách đó bảy dặm.

Từ Tử Lăng đưa chân xoa dấu vết, rồi ngẩng đầu quan sát bầu trời, quả nhiên đúng như sở liệu của gã, không thấy con linh điều của Trịnh Tông đâu. Lúc này trời đang đổ tuyết lớn, họ Trịnh không thể nào mượn sức loài chim mà truy tầm tung tích của bọn gã được. Đang định rời khỏi thì chợt nghe cách đó chừng nửa dặm về phía Tây dường như có tiếng hét của Trầm Lạc Nhận. Từ Tử Lăng không cần nghĩ ngợi, toàn lực chạy về hướng đó. Chân khí trong nội thể gã được vận hành tới mức cực hạn, cả người vọt đi như một ánh sao băng giữa trời đất đầy tuyết trắng.

Từ khi được Vân Ngọc Chân truyền thụ cho Ô Độ Thuật, hai gã đã không ngừng cải tiến, sau nhiều lần thử nghiệm và thất bại, cuối cùng cũng kết hợp thành công luồng chân khí kỳ dị của Trường Sinh Quyết vào kinh công, tự sáng tạo ra một loại thân pháp kỳ diệu tuyệt luân. Công phu của hai gã theo hướng mà luyện thành nên cũng có điểm khác nhau.

Khi Khấu Trọng mới luyện Điều Độ Thuật, gã thích nhất là quan sát các loài cá bơi lội dưới nước, rồi dần dần mô phỏng các động tác đó, nên kinh công có vẻ hoạt bát lanh lợi, tĩnh thì như xử nữ, động thì như cá về với nước, linh hoạt vô song.

Từ Tử Lăng lại thích quan sát quỹ đạo chuyển động của các loài chim, từ đó thoát thai ra một loại thân pháp mới, đương nhiên là tràn đầy vẻ tự do tiêu dao khoáng hoạt của loài chim khi bay trên bầu trời, giờ đây chỉ thấy y lướt đi như thiên mã hành không, khó mà tìm được tung ảnh.

Hai gã có thể luyện được thân pháp lý tưởng cho mình như vậy, chính là nhờ vào chân khí liên miên bất tuyệt có được do khổ luyện Trường Sinh Quyết. Loại thân pháp mà hai gã chọn, vừa hay cũng rất thích hợp với chân khí trong nội thể.

Luyện theo ngũ hành, cá thuộc thủy, chim thuộc hỏa.

Chân khí của Khấu Trọng thiên về hàn, còn của Từ Tử Lăng lại thiên về nhiệt, vừa đúng kết hợp với thân pháp mô phỏng theo cá, theo chim của hai gã như áo trời không vết thủng. Sau khi bị Trác Nhượng đả thương, hai gã lại giúp nhau trị liệu thương thế, trong lúc vô ý đã giúp cho chân khí của đối phương trong nhiệt có hàn, trong hàn có nhiệt, âm dương tương hỗ, không còn có hiện tượng suy kiệt vì thoát lực như trước nữa, mà chân khí cứ tuần hoàn không ngừng, không nghỉ. Sự thay đổi này thể hiện rất rõ trên kinh công.

Vì vậy lần này khi Từ Tử Lăng triển khai thân pháp, chỉ cảm thấy chân khí chuyển động không ngừng, càng chạy càng nhau, đến chính bản thân gã cũng phải thẩn kinh ngạc. Tiếng người đánh nhau lại bật vô âm tín.

Từ Tử Lăng cả kinh thất sắc, thẩn nhủ với võ công của Trầm Lạc Nhạn, trừ phi gặp phải hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy, bằng không thì tự bảo vệ mình hoặc thoát thân đối với nàng đầu phải vấn đề khó khăn? Tại sao chỉ trong mười chiêu ngăn ngửi đã như bị người khác thu thập rồi?

Dựa vào đây suy đoán, đối phương hẳn phải có võ công ít nhất là tương đương với lão gia Đỗ Phục Uy của gã. Lẽ nào chính là Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn?

Nghĩ tới đây, bất giác cảm thấy lạnh người, chân khí trong nội thể lập tức từ thanh chuyển trọc, từ thuần biến tạp, từ tụ biến thành không. Gã vội hít mạnh một hơi chân khí, xoá bỏ hết mọi lo lắng về Dương Hư Ngạn ra khỏi đầu, thì triển nội tức, tâm hợp với thần, tinh thần lập tức chìm vào cảnh giới cảnh trung chi nguyệt, tất cả ngũ quan đều phát huy hết năng lực, không để sót bất kỳ một thứ gì dù là nhỏ nhất.

Gã không chỉ cảm nhận được mỗi một bông hoa tuyết chạm đến mình, còn nghe thấy cả những tiếng chạm nhau rất khẽ của những bông hoa tuyết trong vòng một bán kính mấy trượng vuông. Cả thiên địa như sáng bừng lên, tiếng tuyết tiếng gió, tất cả đều không lọt khỏi cảm giác của gã.

Cảm giác kỳ diệu trước nay chưa từng có này chỉ duy trì được trong giây lát, rồi biến mất một cách đột ngột như lúc nó xuất hiện. Từ Tử Lăng chấn động quỳ gục xuống mặt tuyết, đầu óc như có linh quang chiếu rọi. Gã cũng lập tức hiểu được, thì ra chính nỗi sợ đối với Dương Hư Ngạn đã kích thích gã khai mở kho tàng vô tận trong nội thể, trong lúc vô ý đã đạt tới một cảnh giới mới của võ đạo. Gã đang vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, thì chợt phát hiện một đồ vật lấp lánh trên mặt tuyết. Từ Tử Lăng vội thu nhiếp tâm thần, búng mình đứng dậy, bước tới cúi xuống nhặt lên xem kỹ, không ngờ chính là cây Đoạt Mệnh Trâm của Trầm Lạc Nhạn.

Gã không khỏi kinh hãi trong lòng. Quả nhiên Trầm Lạc Nhạn đã gặp chuyện hung hiểm, cả kim thoa cũng để rớt lại ở đây. Từ Tử Lăng vội thúc động nội tức, loại bỏ hết lo lắng và sợ hãi ra khỏi đầu, triển khai thân pháp, bắt đầu tiến hành lục soát trên mặt tuyết, không lâu sau thì tìm được những vết chân sắp bị tuyết phủ kín. Những dấu chân này nối tiếp lẫn nhau đi thẳng về khu rừng rậm phía Đông Nam, mỗi bước chân đều cách nhau đúng

tám trượng, khoảng cách đều đến một cách đáng kinh ngạc. Chỉ nhìn khoảng cách của các bước chân đã có thể đoán được võ công người này cao tới khó mà tưởng tượng được.

Từ Tử Lăng tự vấn nếu mình toàn lực nhảy một cái trên nền đất cứng, có lẽ có thể miễn cưỡng vượt qua được khoảng cách này, nhưng tuyệt đối không thể làm vậy trên nền tuyết mềm xốp này, càng không cần nói đến chuyện phải vác thêm một người nữa. Nhưng gã đương nhiên không vì chuyện này mà bỏ ý định cứu Trầm Lạc Nhạn, chỉ thấy gã hít một hơi chân khí, tung mình lao vút đi trên mặt tuyết.

Gió tuyết thốc thẳng vào mặt gã.

Ánh đèn đuốc trong thành Huỳnh Dương ở phía xa xa chiếu rọi những ánh sáng yếu ớt, càng làm tăng thêm vẻ cô liêu tịch mịch của đồng tuyết bao la. Từ Tử Lăng vừa tới bìa rừng, thì đôi tai linh mẫn đã nghe thấy một thanh âm kỳ quái. Đó là tiếng nữ nhân thở gấp và rên rỉ.

Từ Tử Lăng lập tức biết đó là chuyện gì, trong lòng tràn ngập nộ hỏa chính nghĩa, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo lạ thường, cẩn thận lướt mình tới chỗ phát ra âm thanh. Người này nhất định là đã tiềm phục trong thành Huỳnh Dương từ trước, âm thầm theo dõi cuộc đối đầu của hai gã với quân Ngõa Cương, sau đó thừa cơ Trầm Lạc Nhạn xuất thân sau khi chia tay với gã, xuất thủ đột kích. Người này sau khi đã cướp đi cuốn sổ hãy còn chưa thỏa mãn, còn muốn làm những chuyện cầm thú với Trầm Lạc Nhạn nữa.

Gã lướt đi trong rừng như loài quỷ mị, chân điểm khẽ chèn mặt tuyết, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, hô hấp hoàn toàn đoạn tuyệt, chỉ còn luồng nội khí không ngừng lưu chuyển trong nội thể. Hai mắt gã sáng bừng lên, cảm nhận được một luồng quang tuyến mà người thường không thể phát hiện, khiến khu rừng tối đen như mực, không nhìn rõ năm ngón tay này thành một thế giới kỳ dị mờ mờ ảo ảo, mang theo chút ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Tiếng thở gấp càng lúc càng rõ. Trong chốc lát, gã đã vào sâu trong rừng, một thân hình cao to hùng vĩ lọt vào mắt gã, người này có đôi vai hết sức dày và rộng, phần eo lưng lại rất nhỏ, tóc dài ngang lưng, khiến người ta vừa nhìn đã có ấn tượng sâu sắc. Người này ấn người Trầm Lạc Nhạn vào một thân cây, đôi tay không ngừng sờ mó, nắm bóp phần thân trên đã lộ lộ của nàng.

Từ Tử Lăng vận hết nhãn lực, thấy sắc mặt Trầm Lạc Nhạn đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi anh đào mím chặt, biểu tình đầy vẻ thống khổ và mâu thuẫn, nước mắt ràn rụa khắp mặt. Mỗi lần người kia sờ mó nắm bóp, thân hình nàng đều rung lên, rên rỉ không

ngọt. Chỉ nghe người kia cất một tràng cười đậm đắng khó nghe: “Dưới thủ pháp của Độc Cô Bá này liệt nữ cũng trở thành đậm phụ, hưởng hồ là hạng lẳng lơ như nàng. Sau khi thử mùi vị của ta xong, đảm bảo Tiểu Quân Sư nàng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi ta, ngoan ngoãn mà nghe lời”.

Trầm Lạc Nhạn rên rỉ nói: “Người giết ta đi!” Độc Cô Bá cười lên khùng khục: “Thân thể nàng đầy đà thế này, da dẻ lại mịn màng trắng muốt, ta làm sao nỡ làm hại nàng chứ? Sau khi trở thành người của ta, nàng sẽ cam tâm tình nguyện hành sự cho Độc Cô gia thôi”.

Trầm Lạc Nhạn chợt rên lên một tiếng dữ dội, hiển nhiên là sự sợ hãi của Độc Cô Bá khiến nàng khó chịu vô cùng. Từ Tử Lăng lẹ làng chạy sau những gốc cây, chậm rãi tiến về phía Độc Cô Bá. Gã có thể khẳng định mình không phải là đối thủ của Độc Cô Bá, cách duy nhất chính là nhân lúc đối phương đang tập trung tinh thần hành động ám sát, thi triển ám kích. Kim thoa đã đưa lên cao, nhắm chuẩn vào bối tâm của Độc Cô Bá.

Trầm Lạc Nhạn run giọng nói: “Dù người có đoạt được thân thể ta, cũng đừng hòng lấy được tâm của ta!”.

Độc Cô Bá hiển nhiên đắc ý vô cùng, cười hênh hếch nói: “Có phải nàng đã yêu tên tiểu tử miệng còn hôi sữa kia không? Nếu không phải nàng thất hồn lạc phách sau khi chia tay với hắn e rằng ta cũng không dễ gì mà được hưởng thụ nữ nhân của Lý Mật thế này”. Khoảng cách giữa Từ Tử Lăng với Độc Cô Bá chỉ còn hơn trượng, nghe y nói vậy mà tinh thần khẽ chấn động, cước bộ lập tức trở nên nặng nề đôi chút.

Độc Cô Bá lập tức phát sinh cảm ứng, thân hình khôi vĩ khẽ rung lên, dường như chuẩn bị có động tác gì đó. Từ Tử Lăng nào dám chần chừ, kim thoa lập tức rời tay bắn đi, đồng thời toàn lực phóng tới, ngưng tụ công lực vào ngón giữa tay hữu, đâm thẳng vào bối tâm Độc Cô Bá.

Độc Cô Bá tuy tài cao nghệ cả, song trước giờ cũng chưa từng nghĩ tới có cao thủ nào có thể ẩn giấu tất cả các dấu hiệu của sự sống như hô hấp, hơi ấm của cơ thể, tiếng tim đập, trên một mức độ nào đó có thể nói là đã trở nên “vô hình” Thêm vào đó, toàn bộ chú ý của y đã tập trung cả vào nhục thể của Trầm Lạc Nhạn, vì vậy nên mới phải chịu thiệt thòi. Nhưng dù trong tình thế khó khăn này, y vẫn có thể kịp thời dịch người, tránh khỏi một kích vào đại huyệt bối tâm.

Mắt thấy kim thoa đã đâm vào eo hông bên phải của y, đột nhiên lại chuyển hướng ngược lại, còn y thì dịch người sang ba thước. Từ Tử Lăng như bóng với hình, vung chỉ đâm

theo vào một đại huyết khác trên sườn Độc Cô Bá. Ngón tay chưa tới, chỉ phong nóng như lửa đã xâm nhập nội thể đối phương.

Một thoa tràn đầy chân khí vừa rồi sớm đã đả thương kinh mạch của Độc Cô Bá, phá vỡ chân khí hộ thể của y rồi. Chỉ phong này khiến y càng không thể chịu đựng, thổ ra một búng máu tươi, gầm lên một tiếng ghê rợn, vung chuồng võ thẳng vào mặt Từ Tử Lăng. Hai người lần đầu tiên đối mặt với nhau.

Độc Cô Bá niên kỷ ước chừng trên ba mươi, mặt dài như ngựa, song mục âm trầm, mũi như mỏ ưng, hai môi mỏng dính, khiến người ta có ấn tượng y là một kẻ bạc tình bạc nghĩa. Từ Tử Lăng hóa chỉ thành chuồng, ngạnh tiếp một kích này của y.

“Ầm!”

Độc Cô Bá lại thổ huyết, kêu thảm một tiếng, tung mình bỏ chạy. Từ Tử Lăng cũng bị chấn động thoái lui ba bước, huyết khí nhộn nhạo, trong bụng thầm khen đối phương lợi hại. Người này sau khi trọng thương mà chuồng kinh vẫn lăng lệ nhường ấy, nếu lúc bình thường, bản thân gã quả thực không phải đối thủ của y. Gã đợi cho khí huyết khôi phục nguyên trạng mới đi tới trước mặt Trần Lạc Nhạn, cúi đầu quan sát.

Y phục Trần Lạc Nhạn vẫn nửa kín nửa hở, có thể lơ mờ nhìn thấy đôi gò bồng đảo căng tròn, cặp đùi trắng muốt như bạch ngọc của nàng. Nhưng thần sắc của nàng lại hết sức bình tĩnh, đôi mắt sáng rõ không ngừng chớp chớp nhìn gã.

Từ Tử Lăng hơi luống cuống chân tay nói: “Cô nương làm sao vậy?” Trần Lạc Nhạn bật cười một tiếng nói: “Chỉ bất quá bị hấn chiếm chút tiện nghi thôi, có chuyện gì lớn lao đâu? Nếu ngươi có hứng thú, đảm bảo người ta không kháng cự đâu”.

Từ Tử Lăng giờ mới yên tâm hỏi: “Cuốn sổ đâu?”.

Trần Lạc Nhạn nhắc ngọc thủ lên cao, để gã nhìn thấy cuốn sổ, mỉm cười nói: “Đừng cho rằng ta là thâm tặc, đó là ta cố ý rên rỉ thật tho để ngươi chú ý mà đến đó. Nhưng thật không ngờ ngươi lại đến nhanh như vậy, khi ngươi mới hiện thân, ta đã cố ý kêu to để làm phân tán sự chú ý của hấn, đồng thời ngấm trộm lấy cuốn sổ, khi hấn ta lách người né tránh một kích của ngươi, cuốn sổ đã nằm trong tay người ta rồi”.

Từ Tử Lăng quan tâm hỏi: “Có phải huyết đạo của cô nương đã bị khống chế hay không, tại sao không mặc y phục lại?”.

Trầm Lạc Nhạn bật cười như không có chuyện gì xảy ra nói: “Để cho người xem đó! Tay của y vừa nhấc lên, ta đã khôi phục công lực rồi! Hi... thì ra người chẳng có chút hứng thú gì cả, người ta bị hấn làm cho thêm muốn nam nhân lắm rồi đó!”.

Từ Tử Lăng tức giận nói: “Cô nương về mà tìm Từ Thế Tích ấy! Ta phải đi đây!”.

Trầm Lạc Nhạn mỉm cười ngọt như đường, đứng thẳng người dậy, trong giây lát đã mặc lại y phục, gương mặt ngọc cũng khôi phục lại vẻ lạnh lùng bình tĩnh như thường. Từ Tử Lăng nhặt cây kim thoa lên đưa cho nàng nói: “Lần sau cẩn thận hơn! Tên Độc Cô Bá này có phải người của Độc Cô phiệt hay không? Võ công của y thật là lợi hại!”.

Song mục Trầm Lạc Nhạn thoáng hiện sát cơ, gằn giọng nói: “Hắn là thân đệ duy nhất của Độc Cô Phong, niên kỷ kém y tới hai chục tuổi, nổi danh là kẻ háo sắc, nhưng võ công chỉ thua kém Độc Cô Phong và Vu Sở Hồng mà thôi. Lần sau người gặp hắn, phải hết sức cẩn thận”.

Từ Tử Lăng nói: “Để ta đưa cô nương trở về!”.

Trầm Lạc Nhạn lườm gã một cái nói: “Tuồng người ta là nữ tử đáng thương trời gà không chặt chắc? Vừa rồi nếu không phải hấn nhân lúc ta tâm thần rối loạn ra tay tập kích, ta ít nhất cũng có thể vừa kháng cự vừa phóng pháo hoa gọi viện binh tới giúp. Ô! Ta thật không nỡ chia tay với người chút nào, nhưng chó tưởng rằng ta đã yêu người rồi đó nhé!”

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Ta làm sao nghĩ vậy được chứ? Ta thấy người đó là Bạt Phong Hàn mới đúng, có phải vậy không?”.

Trầm Lạc Nhạn khẽ run người, trợn mắt nhìn gã, nhưng Từ Tử Lăng đã tung mình biến mất trong màn đêm. Lúc này ở một khu rừng khác cách chỗ Trầm Lạc Nhạn bị làm nhục chừng mười dặm, Khấu Trọng và Tố Tố đang lo lắng chờ đợi Từ Tử Lăng. Tố Tố thấp giọng nói: “Liệu tiểu Lăng có chuyện gì không?”.

Khấu Trọng đáp: “Đương nhiên là không. Nếu đổi lại là đệ đi thì thật khó nói! Đệ dám khẳng định Trầm Lạc Nhạn đã nảy sinh một cảm tình đặc biệt với hắn rồi. Hướng hồ chúng ta với nàng ta cũng không có thâm cừ đại hận gì, Từ Thế Tích càng không ngờ tiểu Lăng mới là tình địch chân chính của y. Đệ đảm bảo Tiểu Lăng có thể thoát thân, nhưng mà cũng thật kỳ quái!”.

Tố Tố ngạc nhiên hỏi: “Cái gì kỳ quái?”.

Khấu Trọng nói: "Tại sao không thấy ai theo dõi chúng ta, như vậy dễ hơn theo dõi tiểu Lăng nhiều!".

Tổ Tổ nói: "Vừa rồi không phải đệ đã nói dưới trời mưa tuyết lớn thế này, linh diệu của Trịnh Tông sẽ biến thành một điều hay sao?".

Khấu Trọng nói: "Nếu như trời cứ đổ tuyết thì Trịnh Tông không thể thi triển thủ đoạn truy tung thì quân Ngõa Cương cũng không cần dùng đến y làm gì nữa. Vì thế nói không chừng hẳn ta còn có linh thú gì khác đảm nhận việc truy tung nữa. Hiện giờ có lẽ đang đợi chúng ta hội hợp với tiểu Lăng là tung lưới bắt gọn".

Tổ Tổ sợ hãi nói: "Vậy chúng ta phải làm sao?".

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Đầu tiên hãy tìm mấy con súc sinh theo dõi chúng ta làm thịt ăn đã! Hắc, gan của tử tử có lớn không?".

Tổ Tổ cười khổ nói: "Đệ nói đi! Đệ bảo làm gì thì tử tử làm nấy!".

Sau khi nghe Khấu Trọng nói kế hoạch, Tổ Tổ liền bỏ dậy di động vào rừng. Khấu Trọng áp tai xuống nền tuyết lạnh, vận công lắng nghe.

Tiếng bước chân của Tổ Tổ lọt vào tai gã không sót một bước, nhưng kỳ lạ là gã không hề nghe thấy bất kỳ thanh âm nào khác.

"Á!"

Tổ Tổ kêu lên một tiếng kinh hãi, khiến gã hoảng hốt tung mình chạy tới, thì ra là Tổ Tổ bị vấp phải một cành cây khô trên mặt đất. Khấu Trọng đỡ nàng dậy, ghé miệng vào sát tai nàng thì thầm: "Là Trịnh Tông đích thân tới đây, người này có hiệu xưng Phi Vũ, khinh công hiển nhiên cao minh vô cùng".

Tổ Tổ nói: "Vậy phải làm sao?".

Khấu Trọng đang định lên tiếng thì chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ phía Tây Bắc truyền lại. Hai người cùng lúc biến sắc, nếu lúc này bỏ chạy thì không phải sẽ mất liên lạc với Tử Tử Lăng hay sao?

- o O o -